

gjælder den meget forskjelligt med Hensyn til de forskjelligte Arter af Skatter; det gjør i saa Henseende en overordentlig stor Forskjel, om der er Tale om Skatter paa Eiendom, eller der er Tale om personlige Skatter, og ikke besto mindre er det af og til rigtigt ogsaa at reformere og omkalfatre de fasteste af alle Skatter, Eiendoms-skatterne. Dernæst er det forunderligt, om jeg maa bruge det Udtryk, at man indtager det conservative Standpunkt nu, men ingenlunde havde Diet aabent for samme paa et tidligere Tidspunkt, da disse Forhold for nogle Aar siden bleve ordnede paa den Maade, som nu er det Bestaaende. Jeg kommer derved ved en naturlig Tankeforbindelse til at berøre den anden Grund, nemlig den, at man ikke skulde gaae imod, hvad de communale Myndigheder ønskede. Det var netop det, man gjorde i meget høi Grad i 1861, og hvad er egentlig Sagen? Den er den, at man nu og dengang ikke havde det samme, men et ganske forskjelligt Udgangspunkt som Grundlag. I 1861, dengang man nærmest tænkte paa den her i Landet gamle Formue- og Leiligheds-skat, denne Skat, ved hvilken det af mig fremhævede Moment, Indtægtens Størrelse, er det Væsentligste, hvorefter man beskatter, dengang man i Kjøbenhavn endnu havde i frisk Minde Hjelpe-skatten, som hovedsagelig blev lignet efter de samme Grundsætninger som andetsteds Formue- og Leilighedsbeskattningen, ja da kom Kjøbenhavns Magistrat til det Resultat, at man idetmindste burde gaae op til 4000 Rd. med Scalaen, men Communalbestyrelsen gik ned til 3000 Rd., og saa sluttede Magistraten sig ogsaa dertil. Denne Indrømmelse blev skæbnsvanger, thi hvad skete saa? Saa satte Ministeriet Beløbet ned til 2000 Rd., og derefter satte man det her i Rigsdagen ned til 1200 Rd. Dengang stod man ikke paa Stanspunktet af den communale Myndighed. — Men nu har man faaet et andet Udgangspunkt, og hvem kan betvile, at dette har havt Indflydelse ogsaa paa den communale Myndighed? — Nu er Udgangspunktet, Rigsdagen er kommet til, 1200 Rd., Ministeriet har sluttet sig hertil og kommer til Communalbestyrelsen med Forslag om 1200 Rd. som Maximum, og endelig Magistraten støtter dette

Forslag; men ikke desto mindre har Communalbestyrelsen modstaaet Trykket saameget, at den har vedtaget den Grundsætning, at man skulde gaae højere op. Det er nu mit Haab og Ønske, at man ikke alene vil komme til 2000 Rd. som Communalbestyrelsen, men at man vil gaae ikke saa lidt videre; jeg skal i dette Øieblik ikke nærmere antyde min Mening, den er bekendt nok. — Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (S. Hage) derhos gjorde opmærksom paa, at vi ved den Lov, vi behandlede i for, udtalte os for ikke alene at blive staaende ved 1200 Rd., men endog for at gaae længere ned, saa forekommer det mig dog, at denne Udtalelse er ikke saa ganske lidt mærkbar, idetmindste for dette Things Vedkommende; thi dengang, da Spørgsmaalet dreiede sig om, hvorledes Forholdet med Hensyn til Skattens Stigning i og for sig burde ordnes, da det var frit, var det Afgjørende ved Stemmeafgivningen, da udtalte Thinget sig med overordentlig stort Fleertal for noget ganske Andet, og det var først paa et senere Standpunkt, da Spørgsmaalet var, om den overordentlige Skattelov skulde udkomme — hvilket fra alle Sider erkjendtes for nødvendigt — eller standses, blev det afgjørende, hvad der altsaa var et heelt andet Spørgsmaal, at man fandt sig i at tage en mindre god Bestemmelse, men som man ikke meente at kunne gjøre til et Hovedspørgsmaal med Hensyn til Loven eller Ministeriets Bestaaen.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) har vistnok opfattet min Bemærkning med Hensyn til § 7 urigtigt. Min Bemærkning gik ingenlunde ud paa, at jeg vilde modsætte mig, at Tab fradrog Indtægten. Nei, min Bemærkning gik netop mod den Tilføining, at Afdragsretten skal begrænses til visse Arter af Tab, og ikke omfatte alle Tab, og jeg søgte da ganske vist med nogle saa Ord og ingenlunde udtømmende at vise, at der ikke var nogen principiel Forskjel mellem de Tab, som man indrømmede at kunne fradrages, og dem, med Hensyn til hvilke dette ikke hidtil var indrømmet. Naar man virkelig skulde følge et Princip, som rante det Naturlige og Retfærdige, saa udtalte jeg, at man maatte komme til at indrømme, at alle virkelig paa-